

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r.,

sprawy **K. M.**

skazanego za przestępstwo z art. 258 § 2 kk i in.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 lipca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 27 maja 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. Kancelaria Adwokacka kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT,**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna, albowiem podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 63 § 1 k.k., polegające na niezaliczeniu przez Sąd okresu rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie, tj. od dnia 27 kwietnia 2008 r. do

dnia 27 maja 2011 r., jest w sposób oczywisty nietrafny. Stanowi on powtórzenie zarzutu odwoławczego, który został przez Sąd odwoławczy rozpoznany. Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że kasację wnosi od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Dlatego też zarzut kasacyjny powinien zostać skierowany przeciwko orzeczeniu tego Sądu z przyczyn wskazanych w art. 433 § 1 i 2 k.p.k., a więc z uwagi na nienależyte przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Natomiast postawienie w kasacji wyłącznie zarzutu obrazy art. 63 § 1 k.k. bez odniesienia go do wyroku Sądu odwoławczego, *de facto* stanowi żądanie ponownego przeprowadzenia kontroli odwoławczej przez Sąd Najwyższy, która nie jest przewidziana w polskim procesie karnym.

Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku dokonał szczegółowej analizy argumentacji przedstawionej w apelacji na gruncie realiów procesowych niniejszej sprawy. To stanowisko Sąd Najwyższy w pełni podziela. Skarżąca, wskazując na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2003 r. (IV KK 425/2002, LEX nr 77428), sama zresztą zdaje sobie sprawę, że wyrażony przez nią pogląd jest sprzeczny z dotychczasowym stanowiskiem judykatury. W tym zakresie przywołany w kasacji wyrok Trybunału Konstytucyjnego, do którego odniósł także Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku, nie może mieć wprost zastosowania, albowiem dotyczy innego zagadnienia prawnego związanego z okresem trwania tymczasowego aresztowania w kontekście art. 263 § 3 k.p.k.

Podsumowując, należy podzielić pogląd wyrażony w niniejszej sprawie, a także przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 stycznia 2012 r. (II AKa 404/11, LEX nr 1120043), że „sama tylko różnica w rygorach odbywania kary pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania, nie daje podstaw do formułowania tezy o obowiązku zaliczenia tego samego okresu izolacji jednocześnie na poczet kary pozbawienia wolności odbywanego w innej sprawie i kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie, w której stosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania”.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

